

Den hellige Ild.

Overalt i Landet er i Øjeblikket alle, der elsker Retfærdighed, opfyldt af Harmen over Regeringens sidste Optræden overfor Kvinderne.

Fordi vi ikke vil give efter eller opgive vort Krav om Kvindernes Frigørelse, skal vi end vriste den ud af Regeringen med Magt, bliver vore kære Kammerater i Fængslet stadig behandlet paa en grusom og umenneskelig Maade. Saaledes haaber man — dog kun forgæves — at kue Kvindernes Oprør.

I forrige Uge opfordrede den liberale Presse mig til at skride ind mod vor Agitation og til at paatale saadanne Scener, som have fundet Sted udenfor Burgley Hall.

Men jeg vilde sandelig handle fejgt, hvis jeg imødekom en saadan Opfordring. Og utro vilde jeg være mod det hellige Hverv, der er mig betroet, hvis jeg forsøgte paa at hindre Medlemmerne af »Kvindernes sociale og politiske Forening« i paa lovlig Maade at protestere. Men fremfor alt vilde et saadant Forsøg slet ikke lykkes. Thi de Kvinder, som ere med i denne Bevægelse, véd altfor vel, at det kun vilde være dumt, fejgt og skadeligt nu at vende om. Skridt for Skridt har Regeringen ved sin Fremgangsmaade drevet Kvinderne frem til kraftigere og kraftigere Modstand. Efter at deres Deputationer er bleven nægtet Modtagelse, efter at de er bleven udelukkede fra offentlige Møder og gentagne Gange straffede paa almindelig Forbrydervis kun for at have søgt Foretræde hos Premierministeren, har Kvinderne gaaet støt og sikkert fremad og har aldrig foretaget et eneste Skridt, som Omstændighederne ikke har tvunget dem til. Nu er det for sent at opfordre til at vende om.

Nu kan der kun appelleres til Regeringen; thi den alene har Magten til gennem en eneste simpel Retfærdighedshandling at standse Agitationen. Thi udelukkende Indrømmelse af Kvindernes naturlige Borgerret kan gøre Ende paa den nuværende frygtelige Tilstand.

Dog, Regeringen har valgt en anden Fremgangsmaade. Den har i Stedet taget Tilflugt til Tortur. Netop medens jeg skriver disse Linjer, lider de tapre Kvinder i Birmingham Fængsel den Tort at faa Føden tvungen i sig, fordi de, som en sidste Protest mod Uretfærdighed og Tyrani, har nægtet at tage Næring til sig. Dette, at sulte sig, som en sidste Protest mod Magtens Misbrug, er hidindtil kun kendt i de russiske Fængsler; men under et liberalt Regimente i det frie England ere Kvinderne bleven tvungne til at bruge dette frygtelige Vaaben mod deres Undertrykkere. For at kue Kvindernes Mod, er den liberale Indenrigsminister endda gaaet videre, end selve de russiske Embedsmænd nogensinde vilde have vovet det. Paa hans Befaling overmandes Kvinderne, og man paatvinger dem Føden gennem kunstige Rør, medens de kæmper for at forhindre det. Saaledes gaar Regeringen frem for at standse denne »Sulte-Protest« og for at undertrykke Agitationen.

Men atter vil dette mislykkes, saaledes som det er mislykkedes i Fortiden, naar grusomme og underkuende Voldshandlinger fandt Sted. Ligesom det er i den hedeste Ovn, at Staalet bliver bedst hærdet, saaledes er det i denne Kampens Hede, at Kvindernes Storhed skal fødes. Efter Offentliggørelsen af Regeringens sidste modbydelige Handlinger, har jeg modtaget Breve fra Kvinder, som have bedt om Tilladelse til at tage Del i Kampen, som have forlangt at faa de Steder anviste, hvor Dysten er haardest, Faren størst og Lidelserne de sværeste.

Saaledes har det altid været. Thi hver Gang Retfærdigheden paany lider Overlast, hver Gang Undertrykkelse paany finder Sted, forstærkes Mandskabet i de kæmpendes Rækker. Og nu de 90 Kvinder, som vente paa Dommen for at have deltaget i Deputationen den 29de Juni? Tror Regeringen virkelig, at den ved en saadan ny Fremgangsmaade kan skabe Rædsel i vort Sind? Maaske vil det lykkes den at kue et Par enkelte hjælpeløse Kvinder i Birmingham Fængsel, men hvis Retssagen gaar imod os, og vi alle bli-

ver sendt til Holloway, tror Regeringen saa ogsaa den vil være i Stand til at kue os saa let?

Alle Kvinder i vor Forening, ja, selv de, der staar udenfor vore Rækker, ere oprevne i deres inderste Sjæl. Thi den Lidelsens Flamme, som fortærer vore Søstre i Fængslet, brænder ogsaa i os. Vi lider med dem, vi deltager i deres Nød, og vi skal dele Sejren, naar den kommer. Denne Ild vil med sine lysende Flamme-Ord: »Vaagn op«, kalde paa hver den, der sover; og Kvinden vil for stedse vækkes af sin Dvale. Den vil slaa ned og berige de, der før var tavse, med Ordets Magt, og disse vil gaa frem og forkynde, at Befrielsens Time er inde. Dens Lys vil ses fjærnt og nær af de mange, der lider, sørger og kues, og den vil give deres Liv fornyet Glans, fornyet Haab, fornyet Sikkerhed om Sejr.

Thi den aandelige Styrke, som Regeringen i sin Blindhed og til egen Skade har ansporet hos Kvinderne, er for stor og for ædel til at kunne forstaas. Og selv om det vilde være muligt for Regeringen at hjemsege vore Kvinder med endnu større Pinsler, ja, skulde det gaa paa Livet løs, saa vil denne Styrke dog vide at blive den sejrende. For de Kræfter, der bor i Kvinderne nu, kan ikke dræbes, de er stærkere end alle jordiske Magthavere, stærkere end alt Tyranni, Grusomhed og Undertrykkelse, stærkere end selve Døden.

Emmeline Pankhurst.

Kvindernes Sang.

Ved den internationale Alliances Kongres i Amsterdam 1908 vedtoges det at opfordre Kvinder fra alle de Lande, der stod i Alliancen til at deltage i en Priskonkurrence om en Sang om Kvindernes Frigørelse.

Sangene skulde indleveres til en Komité og være færdig til Londonkongressen i 1909. Vi gengiver omstaaende den Sang, der vandt Prisen; Oversættelsen er foretaget af Fru Clinny Dreyer. Sangen er allerede oversat paa saa godt som alle Sprog.